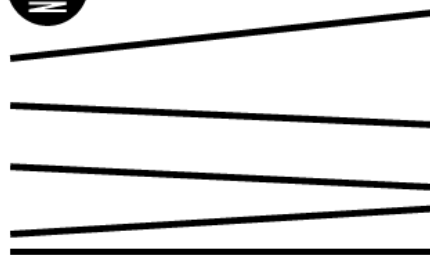

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

af Peder Hjort.

Psalmer og Bønner : udvalgte og lempede
efter vor Tids Trang til Brug saavel ved
Underviisning som ved huuslig Andagt

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Gyldendal, 1838

Fysiske størrelse | Physical extent:

[8], 92 s.

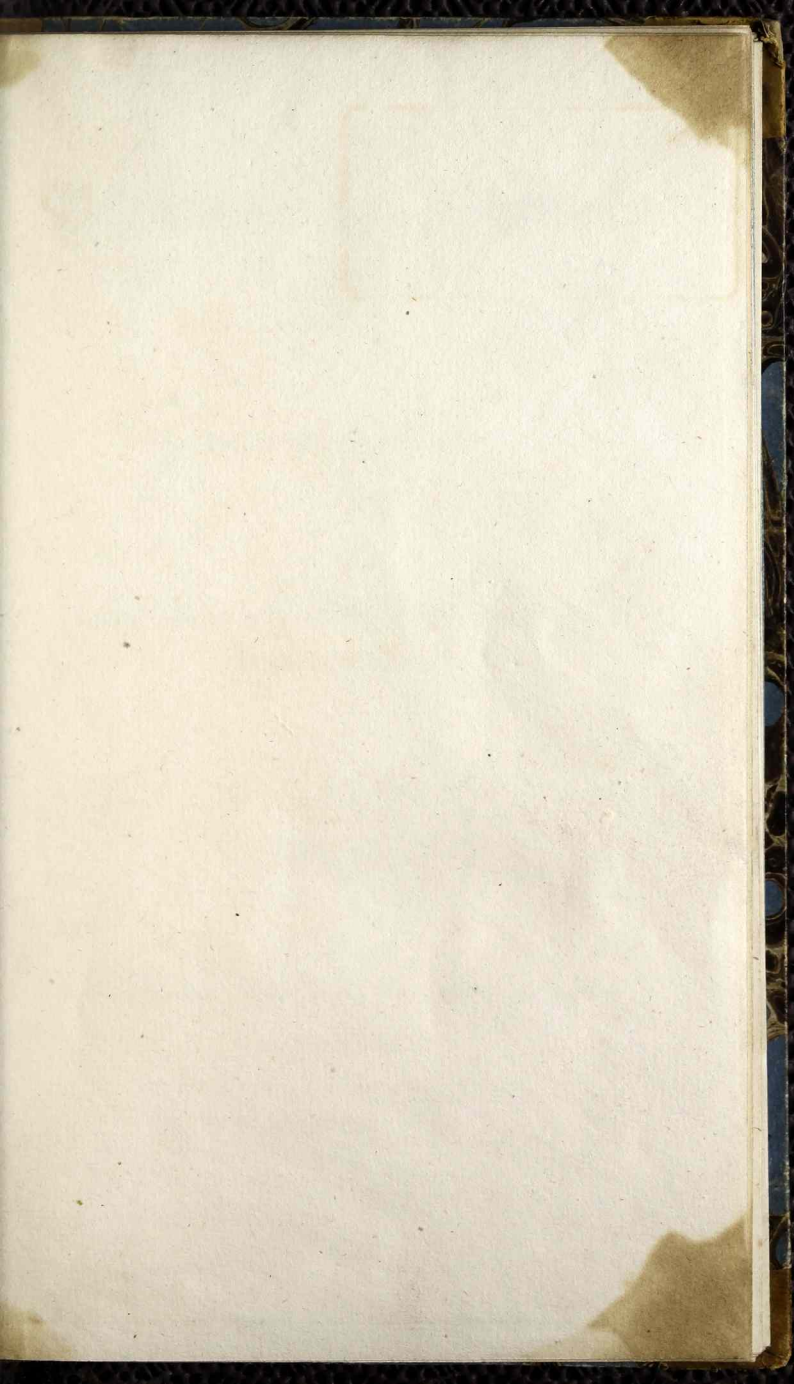
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Psalmer og Bønner

udvalgte

og lempede efter vor Tids Trang

til

**Brug saavel ved Underviisning som ved
husslig Andagt**

af

Peder Hjort.

Kjøbenhavn.

Faaes i den Gyldendalske Boghandling for 48 β.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkerie.

1838.

Plinius og Plinius

1777

af Plinius den yngre

II

Om den gamle og nye Verden

af Plinius den yngre

1777

Plinius den yngre

Om den gamle og nye Verden

af Plinius den yngre

Herrens Tjener, Ordets Prædiker,

Vor Kirkes Piller,

Hr. Biskop og Confessionarius Dr. Theol.

J. P. Mynter,

Storkors og Dannebrogsmænd,

helliges

denne lille Samling

med

Taknemmeligheds og Venstabs Følelser,

samt

som en ærbødig Opfordring

til

at virke for Tilvejebringelsen

i

de danske Menigheder

af

en bibelsk og ægte poetisk

foruden almeenfattelig

P s a l m e b o g.

F o r t a l e.

Jeg havde egentlig kun det Ene at sige om nærværende Prøvesamling, at jeg haaber ved dens Udgivelse at tjene adskillige Landsmænd og Medchristne, maaskee især Sjælesørgere og Opdragere. Men da de Lærde formodentlig ville kræve et Regnskab af mig for de Grundsætninger, jeg fulgte, og de Hjælpemidler, jeg benyttede, saa lover jeg dem et saadant i en egen Afhandling, og tilføjer blot foreløbig følgende. Foruden min Ven Biskop Fogtmann i Aalborg have flere af mine ærede Colleger staaet mig bi med Raad og Daad under dette Arbejde, der maaskee synes let, men er alligevel svært. Søvrigt er denne Udgave ikke nogen

Efterligning af den af Trykkesfrihedsselskabet besørget, hvilken jeg desuden ikke finder ganske heldig; thi allerede for flere Aar siden begyndte jeg at samle danske Sager af samme Art.

Endnu vil jeg, i Anledning af et mig opkastet Spørgsmaal, som muligen kunde gentages af flere, anmærke, at det ikke hos mig er nogen Helden til det, man kunde kalde den seneste Psalmesmag her i Landet, der har fremkaldt dette Forsøg; meget mere har jeg allerede for over tyve Aar siden, og paa flere Steder, yttret mig i en Aand og Tone, der forudsatte den samme her hylde Tænkemaade.

Coro den 28 Januar 1838.

Udgiveren.

Indholdsliste.

Psalmer.

Første Afdeling: Gud.

	Side.
Lovsang. Biskop H. A. Brorson	1.
Lovsang. Prof. B. S. Ingemann	3.
Lovsang. Prof. Ingemann	4.
Lovsang. Biskop B. A. Hjort	5.
Forsyn. (efter det Tydske.)	6.
Forsyn. Biskop Brorson (efter det Tydske.)	8.
Forsyn. Biskop Hjort	10.

Anden Afdeling: Kristus.

Jesu Fødsel. Pastor N. F. S. Grundtvig (efter en gammel Psalm.)	13.
Jesu Død. Amtmand Sporon	15.
Jesu Død.	16.
Jesu Opstandelse. Søren Jonassen	18.
Jesu Opstandelse. Biskop Nordal Brun	19.

Tredie Afdeling: Troen.

Første Psalm, Biskop Th. Ringo	20.
Anden — Prof. Ingemann	21.
Tredie — Biskop Brorson (efter Angelus Silesius.)	23.
Fjerde —	24.
Femte — Biskop Brorson (efter det Tydske.)	26.
Sjette — Biskop Brorson (efter det Tydske.)	27.
Syvende — Prof. Ingemann	29.
Ottende — Biskop Ringo	31.
Niende — Biskop Brorson	32.
Tiende — Biskop Brorson	34.
Ellevte — Biskop Brorson	36.
Tolvte — Biskop Brorson	38.
Trettende — Biskop Brorson	40.
Den Helligaand. Pastor Grundtvig	41.
Andens Paakaldelse. Prof. Ingemann	43.

	Side.
Christen-Kjærlighed. Biskop Brorson	44.
Den Christnes Kjærlighed. Prof. Ingemann.	45.
Trøst i Sorgen. Prof. A. Ohlenschläger	46.
Gravsang. Prof. Hauch	47.
Det døende Barns Afsked. Biskop Brorson (efter det Døffe.)	48.
Vennens Trøst. Prof. Ohlenschläger.	50.
En Christens Haab. Prof. Ohlenschläger	50.
Troen i en Hovedsum	51.

Fjerde Afdeling: **Kirken.**

Guds Kirke. Biskop Ringo	53.
Første Søndag i Advent. Prof. Ingemann	55.
Jule-Dag. Biskop Brorson	56.
Anden Jule-Dag. Biskop Brorson	59.
Smaa børns Julepsalme. Biskop Brorson	61.
Nyaarsdag	62.
Langfredag. Biskop Ringo	65.
Paaſte-Dag. Biskop Ringo	67.
Anden Paaſte-Dag. Prof. Ingemann	69.
Christi Himmelfarts-Dag. Prof. Ingemann	71.
Pindſe-Dag. Biskop Ringo	73.
Anden Pindſe-Dag	74.
Kirkens Trængsel og Trøst. Pastor Grundtvig:	
1. Den sulkende Kirke.	75.
2. Den altid fornygede Kirke.	78.

Femte Afdeling: **Bønnen.**

Hjertesuk. Prof. Ohlenschläger	81.
Hjertesuk. Prof. Ohlenschläger	82.
Hjertesuk. Prof. Ingemann	83.
Morgensang	83.
Aftensang. Prof. Hauch (efter Claudius.)	84.
Aftenbøn. Biskop Ringo	86.
Aftenbøn. Prof. Ohlenschläger	87.
Aftenbøn	88.
Aftenbøn. Pastor D. D. Lütken.	89.
Bøn for Konge og Land	89.
Bøn i Jule	90.
Takkebøn til Jesus (efter Ringo)	91.
Takkebøn. Biskop Fogtmann.	91.
Borrbøn. Biskop Ringo	92.

I. G u d.

1. Lovsang.

Mel. Fader vor, udi Himmerig.

Op! al den Ting, som Gud har gjort,
Hans Herlighed at prise,
Det Mindste, Han har skabt, er stort,
Og kan hans Magt bevise.

Gif alle Konger frem paa Næb
I deres Magt og Vælde,
De mægted' ej det mindste Væb
At sætte paa en Nælde.

Ja! alle Engles store Kraft,
Som Himmel-Scepter føre,
Har ingen Tid den Gvne høvt.
Det mindste Støv at gjøre.

Det mindste Græs jeg undrer paa
I Skove og i Dale;
Hvor skulde jeg da Blisdom faae
Om al Ting ret at tale?

Hvad skal jeg sige, naar jeg seer,
 At alle Skove vrinkle,
 De mange Fuglesving, der skeer
 Op under Herrens Himle?

Hvad skal jeg sige, naar jeg gaaer
 Blandt Blomsterne i Enge,
 Naar Fuglesangen sammenslaaer
 Som tusind Harpestrænge?

Hvad skal jeg sige, naar mit Sind
 I Havets dybe Grunde
 Kun dog saa lidt kan sige ind,
 Og seer saa mange Munde?

Hvad skal jeg sige, naar jeg seer,
 Hvor Stjernesloffen blinker,
 Hvor mildt enhver imod mig leer
 Og op til Himlen vinker?

Hvad skal jeg sige, naar jeg op
 Til Gud i Aanden farer,
 Og seer den store Rømpetrop
 Af blide Engleskarer?

Hvad skal jeg sige? — mine Ord
 Vil ikke meget sige;
 O, Gud! hvad er din Bliksdom stor,
 Din Godhed, Kraft, dit Rige.

O! priser Gud paa denne Jord
 Hver, som har Sands og Tunge,
 Og al den Deel, i Himlen boer,
 Vor Skabers Lov skal sjunge!

Op! stemmer alle Folk paa Jord
 Med Jubeltoner sammen:
 Halleluja, vor Gud er stor!
 Og Himlen svare: Amen!

2. Lovsang.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

Vær lovet Du, som evig vaager,
 Mens Verdner slumre under Dig!
 Dit Vink bortvifter Jordens Taager,
 Og Nat til Dag forvandler sig.
 Du kom dit mindste Barn ihu,
 Vor Gud; højslovet være Du!

Du aabned' vore Dienlaage,
 De luffes evigt, naar Du vill!
 O, lær os bede, lær os vaage
 Og prise Dig, mens vi er til!
 Lad ogsaa Sjælens Dje see!
 Vor Gjerning i dit Navn lad see!

Og hvad vi see og hvad vi høre,
 Hvad Sjælen fatter af din Aand,
 Lad det til Dig, vor Gud, os føre;
 Vor Salighed er i din Haand.
 Indslut al Verden i din Favn,
 Venhør os, Gud, i Jesu Navn!

3. Lovsang.

Mel. Søde Jesu, vi er her.

Lover Herren! han er nær,
 Naar vi sjunge, naar vi bede;
 Samles i hans Navn vi her,
 Er han midt blandt os tilstede.
 Præis ham, Gamle! præis ham, Unge!
 Præis hans Navn, hver Barnetunge!

Herre, vær os evig nær!
 Vær os nær, naar Sol oprinder,
 Og naar Sol og Stjerneskiær
 I den dybe Nat forsvinder!
 Lad din Aand ej fra os vige,
 Til vi see Dig i dit Rige.

4. Lovsang.

Mel. Jesu! din søde Forening at smage.

Evige Fader! som kjærlig regierer
Himmel og Jord ved dit vældige Bud!
Alt, hvad Du skabte, ophøjer og ærer
Lover og priser dit Forsyn, O, Gud!
Skulde jeg ene uskjonsom forglemme,
Hvad Du saa faderlig gjorde for mig?
Nej! jeg vil hæve min takkende Stemme,
Hæve min Aand og mit Hjerte til dig.

Du har bevist mig din Godhed og Naade,
Selv for jeg lærte at stamme dit Navn!
Tidt har Du frelst mig fra Fare og Vaade,
Trostfast Du stedse har fremmet mit Gavn.
Kjendte jeg Svage end ikke saa nøje,
Hvad mig var tjenligt til Legem og Sjæl,
Stedse mig fulgte dit vaagende Øie,
Stedse din Haand mig vejledte saa vel.

Er det Brede, om end Du tillader
Vanheld og Trængsel at friste vort Mod;
Thi Du er stedse den kjærlige Fader,
Som ved din Wiisdom gjør Udgangen god.
Ofte naar Kummer laa tungt paa mit Hjerte,
Da mig husvalte din trostende Aand;
Du mig ved Ordet Taalmodighed lærte,
Styrkede Haabet om Hjælp fra din Haand.

Ja! naar paa Livets den slibrige Bane
 Verdens Forførelse loffede mig,
 Naar jeg, henrevet af Syndernes Bane,
 Glemte mig selv og din Himmel og Dig;
 Gud! Du dog ikke mig vilde forglemme,
 Dyrebart var Dig mit evige Vel!
 I min Samvittighed talte din Stemme,
 Rørte, oplyste og frelst min Sjæl.

Derfor jeg hæver min takkende Stemme,
 Hæver min Aand og mit Hjerte til Dig.
 Aldrig, af aldrig! uskionfom jeg glemme,
 Hvad Du saa faderlig gjorde for mig!
 Dig jeg ophøjer, Dig ydmyg jeg ærer,
 Løber og priser dit Forsyn, O, Gud!
 Himmel og Jord, som Du herlig regjerer,
 Synge dig Lovsang, vor Fader, vor Gud!

5. Forsyn.

Egen Melodie.

Hvo ickun lader Herren raade,
 Og sætter fuldt paa Ham sin Lid,
 Den vil Ham frie fra al Slags Vaade,
 Og redde i al Nød og Strid.
 Men hvo sin Lid til Verden slaar,
 Hans Huus paa troles Sand kun staaer.

Hvad hjælper os vor Sorg og Klage?
 Hvad hjælper os vor Af og Vee?
 Hvad hjælper, at vi alle Dage
 Begræde, hvad Gud lader skee!
 Vi fylde kun vor Modgangs Staal
 Med utilbørligt Klagemaal.

Det er jo Gud slet ingen Møje,
 Og koster Hannem kun et Ord,
 Den, som er fattig, at ophoje,
 En Rig at styrte ned til Jord;
 Gud er den Undergjerningsmand,
 Som rejse snart, snart fælde kan.

Hans Bidsdom naadigen afmaaler
 Den Tid, da Hjælpen tjenligst er;
 Og naar vort Hjerte det kun taaler,
 Da er hans Haand til Redning nær.
 Ja tidt, for Haabet glimted' svagt,
 Hans Sendebud har Trost os bragt.

Syng! Ved! og lyd da Herrens Stemme!
 Vær tro og ydmyg i dit Kald,
 Og haab, at Gud dit Værk vil fremme,
 Da visselig det fremmes skal!
 Thi hvo sin Lid paa Gud har sat
 Han vorder ej af Ham forladt.

6. Forsynet.

Mel. Jesu, Du min Glæde.

Gud skal alting mage,
 Som mig alle Dage,
 Favner i sit Skjød;
 Han, som mig udvalgte,
 Og blandt sine talte,
 Før end jeg blev fød,
 Han, som veed
 Saa god Vædd
 Udi Livet og i Døden,
 Hvad jeg har fornøden.

Gud skal alting mage,
 Som saa mangen Plage
 Har fra mig afvendt,
 Underholdet Livet,
 Mad og Drikke givet,
 Som det mig har tjent;
 Og naar tidt
 En anden sit
 Har med Suk og Sorg fordejet,
 Har han mig fornøjet.

Gud skal alting mage,
 Dig ved Haanden tage,
 Naar du synke skal;

Naar du vil fortvivle,
 Finder ingen Hvile
 Udi Modgangs Dal,
 Gud da vil
 Selv trine til,
 Da skal al din Kummer endes,
 Som et Straa forbrændes.

Gud skal alting mage!
 Mægtig i de Svage
 Han sig altid teer;
 Skulde eller kunde
 Nogen gaae til Grunde,
 Som paa Herren seer?
 Allesteds
 Da vel tilfreds!
 Altting staaer udi hans Hænder,
 Al din Trængsel han kjender.

Gud skal alting mage!
 Om du og skal smage
 Dødens bedste Skaal,
 Da vil Han det giøre,
 Selv vil Han dig føre
 Til det rette Maal;
 Lad den Pagt
 Kun staae ved Magt,
 At du skal til Graven drage,
 Gud vil Sjælen tage!

Gud skal alting mage,
 Som den store Drage
 Mægtig overvandt;
 Fører Han skønt Sine
 Gjennem Kors og Pline
 Underlig iblandt,
 Vær bered
 Til Strid og Fred,
 Til at give og at tage;
 Gud skal alting mage!

7. Forsynet.

Mel. Min Sjæl nu lover Herren.

Vor Gud er i det Høje
 Og i det Dybe er vor Gud;
 Hvad skjules for hans Øje?
 Hvad styrer Han ej ved sit Bud?
 Gud, overalt tilstede,
 Du virker kraftelig,
 Hvor Engle Dig tilbede,
 Hvor Støvet priser Dig!
 Du Mennesket regierer,
 Du qvæger Markens Straa,
 Du Jord og Himmel bærer,
 Du vinker: de forgaae!

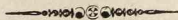
Ved Solen Du udbreder
 Det skønne Lys paa Hav og Land;
 Dens milde Straale glæder
 Og qvæger alt, som føle kan.
 Den hele vide Himmel
 Og Jordens Skabnings-Hær,
 Og Havets rige Brimmel,
 Det Alt din Gjerning er.
 Og naadig Du tillige
 Opholder alt, O, Gud!
 Alt i dit store Rige
 Kun ved din Almagts Bud.

Den skønne Morgens Inde
 Om din Algodhed Vidne bær,
 Og Bjerg og Dal forkynde,
 Alt Du er allevegne nær.
 Hver Blomst din Godhed mæler
 Med blide Træk for mig,
 Og Markens Rigdom taler,
 Og Skovens Pragt, om Dig.
 Af tusind glade Stemmer
 Trindt om jeg lære kan,
 Alt Du, vor Gud! ej glemmer
 Gud ej det mindste Gran.

Men og dit Dje følger
 Og noje gennemskuer mig.
 Selv Nattens Mulm ej dølger
 Min Tanke og min Daad for Dig.

Lad det fra Synd mig strække,
 Og redde mig fra Fald!
 Lad det til Dyd mig vække,
 Til Trostab i mit Kald!
 Du vil min Fader blive,
 Mig vogte Nat og Dag;
 Det skal min Lyst oplive,
 At naae dit Velbehag.

O! det er Trost og Glæde
 Og tryk og himmelsk Sjælefred,
 At Du er og tilstede,
 Naar Modgang er for mig bered.
 Mit stille Suk Du hører,
 Din Bistand svigter ej;
 Din Faderhaand mig fører
 Saa trygt paa Livets Vej.
 I Vanheld, Nød og Kummer
 Jeg seer din Bidsoms Bud;
 I Dødens sidste Slummer
 Er Du min Kraft, O, Gud!

II. Christus.

1. Jesu Fødsel.

Egen Melodie.

Et Barn er født i Bethlehem,
Bethlehem;

Thi glæde sig Jerusalem!
Halleluja, Halleluja!

En fattig Jomfru sad i Lon,
Sad i Lon,

Og fødte Himlens Kongesøn!
Halleluja, Halleluja!

Han lagdes i et Krybberum,
Krybberum,

Guds Engle sang med Fryd derom!
Halleluja, Halleluja!

Og Østens Vise offred' der,
Offred' der,

Guld, Røgelse og Myrrha skær!
Halleluja, Halleluja!

Forvunden er nu al vor Rod,
Al vor Rod,

Os er idag en Frelser fød!
Halleluja, Halleluja!

Guds hjære Born vi blev paa Ny,
 Vlev paa Ny,
 Skal holde Juul i Himmelby!
 Halleluja, Halleluja!

Paa Stjernetæpper lyselaae,
 Lyseblaae,
 Skal glade vi til Kirke gaae!
 Halleluja, Halleluja!

Guds Engle der es lære brat,
 Lære brat,
 At synge, som de sang i Nat!
 Halleluja, Halleluja!

Da vorde Engle vi som de,
 Vi som de,
 Gud Faders Ansigt skal vi see!
 Halleluja, Halleluja!

Lovsynge Ham til evig Tid,
 Evig Tid,
 For Frelser bold og Broder blid!
 Halleluja, Halleluja!

2. Jesu Død.

Mel. Stabat mater dolorosa.

Naglet til et Kors paa Jorden
 Hængte under Bredens Torden
 Herren, Guds enbaarne Søn;
 Selv den evig gode Fader
 Ham i Sorgens Dval forlader,
 Hører taus hans Angestbøn!

Al! hvor ængstet, hvor bedrøvet,
 Indtil Døden højt bedrøvet
 Er den omme Frelzers Sjæl;
 Bredens fulde Kalk uddrifte
 Maa Han, skal Han, ellers ikke
 Maaes hans Hensigt og mit Vel.

Hvo kan tænke paa den Smerte
 Uden med et saaret Hjerte,
 Om endog en Synder led?
 Men her led den Evighøje;
 Smelt mit Hjerte, græd mit Dje!
 Al! her led selv Hellighed.

O! lad aldrig nogensinde
 Korsets Træ mig gaac af Minde,
 Som Dig Frelsens Fyrste bar;
 Wien lad Kors og Død og Smerte
 Tale, raabe i mit Hjerte,
 Hvad min Frelse kostet har!

Af din Naade giv mig Kræfter,
 At jeg stedse maa herefter,
 Det jeg lever, leve Dig!
 Dig, som døde, lad mig leve,
 Leve Dig, som bød mig leve
 Ved den Død, Du led for mig!

Ja, Forsoner! lad mig være
 Offret Dig til Tak og Ære,
 Helliget dit Velbehag!
 Værdig da den Død, Du døde,
 Skal jeg Dig frimodig møde
 Paa hiin Dag, den store Dag!

3. Jesu Død.

Egen Melodie.

Jesus er mit Liv i Live,
 Jesus dødet har min Død;
 Du for mig Dig vilde give
 I den største Sjælenød,
 Mellem Hjender og i Fare,
 At Du kunde mig bevare:
 Tak og Ære tusindfold
 Skee Dig derfor, Jesu bold!

Du tillod dem Dig at plage,
 Og at pine jammerlig,
 Paa det intet skulde nage,
 Trykke og bængste mig.
 Af! Du lod Dig dybt bestjæmme,
 For min Salighed at fremme:
 Tak og Åre tusindfold
 Skee Dig derfor, Jesu bold!

Du blev uden Skyld anklaget
 At jeg skulde sikkert boe;
 Du blev gramt og haanlig slaget,
 At jeg skulde nyde Ro;
 Trostesløs Du vilde hange,
 At jeg ej til Trost skal trænge:
 Tak og Åre tusindfold
 Skee dig derfor, Jesu bold!

Ja, jeg takker af mit Hjerte,
 Jesu! for din Angst og Rod,
 For hvert Saar, hver Spot og Smerte,
 For din jammerfulde Død;
 For dit Suk og dine Klager,
 For de tusindfolde Plager,
 For din Skjælvn, for din Sved
 Skee Dig Tak i Evighed!

4. Jesu Opstandelse.

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

I Doden Jesus blunded'
 I Graven lagdes ned,
 Har nu dog overvundet
 Al Dodens Bitterhed;
 Nu rinder op saa klar
 Den Sol med Lys og Glæde,
 Som i sit Jordeklæde
 Saa plat formørket var.

I Gry, ved Engle-Styrke
 Blev Stenen væltet hen,
 Af Gravens Sted hin mørke
 Opstod vor Sjæle-Ben;
 Seer I Blodtørstige,
 Som Jesus nys ombragte,
 Som Ham paa Korset strakte,
 Seer Jesum levende!

Med Lov vor Mund udbryder
 Om Jesu Herlighed,
 Det hele Land sig fryder,
 Fordi hans Død er skeet;
 Sit Lofte holdt Han vist,
 Thi sjunger alle Munde
 Af dybe Hjertens Grunde:
 Tak skee Dig, Herre Christ!

O, mægtig' Sejerherre!
 Som Fiendens hele Magt,
 Dit store Navn til Gæde,
 Har under Fodder lagt,
 Hjælp os at kæmpe saa,
 At, naar vor Strid har Ende,
 Vi Palmer kan i Gænde
 Og Sejerskrone faae!

5. Jesu Opstandelse.

Mel. Søde Jesu, vi er her.

Jesus lever! Graven brast,
 Han stod op med Gudsdomsvalde;
 Trosten staaer som Klippen fast,
 At hans Død og Blod skal gjælde!
 Lynet blinker, Jorden bæver,
 Graven brast og Jesus lever!

Jeg har vundet! Jesus vandt;
 Døden veg for Livets Sejer,
 Lyset Mørkheds Fyrste bandt;
 Fri er den, som Jesus ejer!
 Naben har jeg Himlen fundet,
 Jesus vandt, og jeg har vundet!

III. Troen.

1. Første Psalme.

Sorrig og Glæde de vandre tilhobe,
 Lykke og Ulykke gånge paa Rad,
 Medgang og Modgang hinanden tilraabe,
 Solskin og Skyer de følges og ad;
 Jorderigs Guld
 Er idel Muld,
 Himlen alene af Salighed fuld!

Alle Ting har sin foranderlig' Lykke,
 Menneſket gaaer med sin Kummer i Varm,
 Lidt maa et Bryſt under dyrebart Smykke
 Dvæles af ſtille og hemmelig Harm;
 Hver haver Sit,
 Stort eller Lidt,
 Himlen alene for Sorgen er qvit!

Vælde og Wiſdom og timelig Vre,
 Skjonhed og Styrke i blomſtrende Aar,
 Højt over andre kan Hovedet bære,
 Synker dog hen og med Tiden forgaaer;
 Alle Ting maae
 Gnden opnaae,
 Himlen alene ſkal altid beſtaaе!

Tornene lure bag Roserne røde,
 Giften sig skjuler i Blomsten saa smuk,
 Under en Rosenkind Hjertet kan bløde,
 Bugne og briste med Dødningsesuk.
 Sorgen er her
 Taaren ej værd;
 Blødende Hjerter er Himlen saa nær!

Jeg vil min Gud og min Fader ophejse,
 Om end ej Verden gaaer efter min Agt,
 Ingen Bekymring skal kunne mig bøje,
 Intet skal gjøre mit Hjerte forsagt;
 Sorgen skal døe,
 Lystigheds Fro
 Blomstre paa Himle-Lyfsaligheds Ø.

2. Anden Psalme.

Mel. Min Sjæl nu lover Herren.

Den Glæde, Verden giver,
 Den varer kun en stakket Stund,
 Som Skyglands den bortdriver,
 Den flyer som Drom i Morgenblund.
 Af evigt Væld udrinder
 Den Fryd, som kom fra Gud;
 Den Glæde ej forsvinder,
 Naar Verdens Lys gaaer ud.

Naar Evigheden stiger
 Af Tideligheds Grav,
 Med Verden ej bortviger
 Den Glæde, Herren gav.

Den Sorg, Guds Tjener lider,
 Den varer kun en liden Stund;
 Naar Herrens Dag fremstrider,
 Er Verdens længste Nat et Blund.
 Hvi tusind Aar faae Ende
 Som Dag og Time her;
 Vor Sorg vil Gud omvende
 Til evig Glæde der.
 Did Jesus Christ hendrager,
 Der er ej Kors, ej Grav,
 Der ingen os fratager
 Den Glæde, Herren gav.

O Haab, som aldrig sviger!
 O Trostens Ord, som evigt staaer!
 Fra Længsels Land jeg stiger
 Til Salighed, som ej forgaaer.
 En liden Stund jeg bygger
 Hvor Sorgepilen groer,
 I Savnets dunkle Skygger
 En liden Stund jeg boer;
 Min Frelser forud drager,
 Han til sin Fader gaaer;
 O, der han mig modtager,
 Naar store Time staaer.

3. Credie Psalme.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

Vort Verden af mit Sind og Dje,
Din Lyft du selv beholde maa,
Den mig ej mere kan fornoje
End Stovet, som jeg træder paa.
Hver elske, hvad hans Sind staaer til,
Jeg kun min Jesum elske vil.

Naar Munden Smag og Mæle mister
Og mumler mod den mørke Grav,
Naar Djet selv i Døden brister,
Hvor bliver Verdens Lyft da af?
Hver elske, hvad hans Sind staaer til,
Jeg kun min Jesum elske vil.

I Svaghed bliver Han min Styrke
Og gjør mig Sorgens Bæger led;
Han er mit Lys i Dødens Mørke,
Han følger ej i Liv og Død.
Hver elske, hvad hans Sind staaer til,
Jeg kun min Jesum elske vil.

Han hersker over alle Himle,
Hans Throne i det Høje staaer,
Saavidt som skabte Væsner brimle,
Hans Herredom og Rige naaer.
Hver elske, hvad hans Sind staaer til,
Jeg kun min Jesum elske vil.

Hans Elot kan ingen Magt bestride,
 Det staaer paa Evighedens Grund;
 Hans Fjende maa i Græsset bide,
 Naar han kun aander med sin Mund.
 Hver elske, hvad hans Sind staaer til,
 Jeg kun min Jesum elske vil.

4. Fjerde Psalme.

Mel. Nu velan vær frist tilmode.

Alting tjener dem til Gode,
 Som i Sandhed elske Gud;
 O, det gjør mig vel til Mode,
 Alt Han fører herligt ud;
 Er hans Raad end underligt,
 Fatter Kjød og Blod ei sligt,
 Gavn Han dog af alt udleder,
 Og til Himlen mig bereder.

Skinner Velstand i min Volig,
 Eller Sorgers mørke Nat
 Gjør i Sindet mig urolig,
 Var jeg for Guds Pål udsat
 Som et hverdags Djemed,
 Rasted' Han i Støvet ned,
 Eller hjælp Han mig paa Fode:
 Alting tjene skal til Gode.

Gre, Sundhed, Fred og Leide,
 Sygdom, Armod, Fare, Spot,
 Alting skal paa mig arbejde,
 Til Gud har gjort alting godt,
 Og sin Bygning ret fuldbragt;
 Jesus er som Grundsteen lagt,
 Tryk paa ham min Tro sig hviler,
 Ham mit Haab og efteriler.

Skal jeg end i Kjødets lide,
 Det til Gode tjener mig,
 Driver mig fra Synd i Tide,
 Skynder mig, O, Gud! til Dig.
 O! saa vorder jeg bered,
 Modnes til en Evighed
 Gj ved Regn og Solskin ene,
 Torke med og Storm kan tjene.

Ja! naar end min sidste Fjende
 Fordrer, jeg skal give tabt,
 Skal jeg ham dog overvinde
 Ved min Frelser Jesu Kraft;
 Han mig aabne skal en Dør,
 Jeg har søgt at finde for;
 Døden tjene skal til Gode,
 Derfor er jeg vel til Mode.

5. Femte Psalme.

Mel. Bist Du Seele noch betrübt?

Sorger du endnu min Sjæl?
 Ak! hvortil dog tjener Sorgen?
 Tro kun, Jesus vil dig vel,
 Skjönt hans Raad er dig forborgen;
 O, hvor ofte har hans Magt
 Røser ud af Torne bragt!

Kast kun Anker, her er Grund,
 Det er godt, paa Gud at bygge!
 Har du Trængsel en liden Stund,
 O! det er dog kun en Skygge;
 Korset er en Overgang,
 Glæden bliver evig lang.

Christi Vej er altid god,
 Ret og rigtig nok befunden;
 Han, som har sig med sit Blod
 Til din Frelse højt forbunden.
 Tro det dog, at det er sandt,
 Da du har saa stort et Pant!

Herren giver Fryd og Graad;
 Det er ingen Slumpelykke,
 Men vor Faders vise Raad;
 Lad det dig saa ej mistykke!
 Vi og ti i Von og Tro,
 Det skal give Sjælen Ro!

Vel er Vejen tung og trang
 Til at vandre for de Fromme;
 Men vil vi befries engang,
 Gaae vi dog den Vej at komme:
 Gjennem Orken skal vi gaae,
 Saa er Canaan at faae.

Did da op, mit bange Sind!
 Hvor man Sejerskrandse binder,
 Al kun frist i Kampen ind,
 Det har ingen Nød, jeg vinder,
 Thi jeg er jo, Jesu! din,
 Saa er Du og Himlen min!

6. Sjette Psalme.

Mel. Som en Hjort med Tørst besangen.

Vær i Korset tro og stille,
 Tænk, hvad Jesus for dig led;
 Lad dig ingen Jammer skille
 Fra hans store Kjærlighed!
 Tænk, hvormangen Vej Han gif,
 For Han dig tilbage fik,
 Da du fra Ham vendte Hjertet,
 Om det ikke har Ham smertet!

Bær dog tro i Troens Stride,
 Uforandret, uforfagt
 Til paa Jesum fast at lide,
 Saa du fra den visse Pagt,
 Som du har i Daaben gjort,
 Aldrig, aldrig viger bort,
 Men beslitter alle Dage
 Dig din Jesu at behage.

Bær dog tro i Kjærligheden
 Til din Gud af ganske Sjæl;
 Gifst din Hjende, og isteden
 For hans Brede und ham vel!
 Tænk, hvor Jesus bad for dem,
 Som Ham pünkte hvert et Lem;
 Saadan maa du ogsaa blive,
 Da vil Gud din Synd tilgive.

Bær dog tro i Haab at vinde!
 Kan du ingen Udgang see,
 Gud kan snart et Middel finde
 Til at lindre al din Bæ.
 Haab kun stadig, Gud er her,
 Han dig har som Fader kjær,
 Haab, at Gud din Sag vil fremme,
 Haabet skal dig ej beskjæmme!

Bær dog tro i Dødens Dale,
 Det er jo den sidste Strid;
 O! kun kort er Dødens Dvale,
 Evig stor er Sejrens Tid;

Hvo med Gud i Kampen gaaer,
 Og med Jakob mandig staaer,
 Han en evig Sejer vinder
 Og den skønne Krone finder.

Nu, vel an! saa vil jeg lide,
 Gifte, troe, og haabe fast;
 Jesus hjælper mig at stride,
 Aldrig har Han den forkast,
 Som i Korset trostig stod
 Og paa Ham sig fast forlod;
 Ham vil jeg mig overgive;
 Han skal al min Nød fordrive.

7. Syvende Psalme.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

I Verden er ej Nød saa stor,
 Guds Naade er dog større:
 Er luft for mig hver Dør paa Jord,
 Staae aabne Himlens Døre.
 Min Sjæl, vær ej forsagt!
 Du staaer med Gud i Pagt:
 Har Verden dig forladt,
 Vlev Dagen dig til Nat —
 Vær trostig! — Herren lever.

Steer end i Sol og Maane Tegn,
 Frembruser Storm derefter —
 Har Jorden ej mod Havet Hegn,
 Oprøres Himlens Kræfter —
 Kom i Orkaners Brag
 Alverdens sidste Dag —
 Min Sjæl, vær ej forsagt!
 Du staaer med Gud i Pagt:
 Vær trostigt! — Herren lever.

Forglem ej Pagtens store Ord,
 Naar Herrens Time kommer!
 Oploft dit Hoved, see fra Jord!
 Forbarmer er din Dommer:
 I Skyen, herlig, skjon,
 See Guds eenbaarne Søn!
 Med Kraft Han komme vil:
 Forløsning stunder til —
 Vær trostigt! — Herren lever.

Vi vente, Herre, paa din Dag;
 Den kommer, naar Du byder;
 O, naar i Undergangens Brag
 Da Domsbasunen lyder —
 Gid, sjælevaagne, da
 Vi med Halleluja
 Lovprise kan din Magt,
 Og med vor Gud i Pagt
 Udraabe: Herren lever!

8. Ottende Psalme.

Mel. Seg veed et evigt Himmerige.

Min Siæl! om du vil nogen Tid
Din Gud i Sandhed prise,
Da bør du af al Magt og Flid
Ny Lydighed bevise.

Forgjæves du til Kirke gaaer
Paa Herrens Ord at høre,
Om hjem igjen du glemsom gaaer,
Vil ej derefter gjøre.

Det hjælper ej, du kender Gud
Og veed af Ham at sige,
Naar fra hans Ord og rene Bud
Du vil med Ondskab vige.

Bliv ved Guds Bud og lad din Tro
I stærk Gjærning kjende,
Saa skal du i Guds Fred og Ro
Opnaae en salig Ende.

Dig vogt for Synden, frygt din Gud,
Din Tunge hold i Tømme,
Alt du dit hele Levnet ud
Hans Navn maa ret berømme.

Huff paa din Næstes Nød og Trang
Med Hjælp og Trøst at lindre,
Lad Verden aldrig nogengang
Fra Kjærlighed dig hindre!

O, søde Jesu! lad din Aand
Mit Hjerte helliggjøre,
Og ved din egen Almagts Haand
Min Afsmagt Hjælp tilføre;

Saa skal min Gjerning priselig
Ved Dig alene blive,
Og Du af Naade Dummerig
Mig skænke skal og give.

9. Niende Psalm.

Mel. Nu velan vær frist til Mode.

Hvordan takke vi vor Herre,
For Han gav sin Søn hened?
Mange skjonne lidt desværre,
Paa saa stor en Kjærlighed!
Deres onde Syndelyst
Dække de med Naadens Trøst,
Vil af Jesu intet lære
Og dog sande Christne være.

Bisnoks ingen skal fordommes,
 Naar han paa sin Jesum troer,
 Naadens Kilde aldrig tømmes,
 Naaden er og bliver stor.
 Men det er en affagt Dom:
 Eiden Jesus til os kom,
 Skal man sig fra Synden vende,
 Eller ogsaa evig brænde.

At du vil i dine Lyster
 Fare fort, som du er van,
 Og dig dog ved Jesum troster,
 Gaaer i Evighed ej an.
 Kjære Hjerte, et af to:
 Enten udi Bøn og Tro
 Syndens Vej at flye og hade,
 Eller lide Sjæleffade.

Lysen er i Verden kommen,
 Vedst du ogsaa, om du troer?
 Har du nogen Tid fornummen,
 At din Jesus i dig boer?
 Har hans Naades Straalers Kraft
 I din Sjæl sin Virkning havt?
 Kan du i dit Hjerte finde,
 At der er et Lys derinde?

Hvordan gaaer man dog og drømmer
 Udi saadan vigtig Sag,
 Og i Sikkerhed forsømmer
 Naadens dyrebare Dag!

Sagen burde vides vist,
Mens der end er Bedringsfrist,
Altid Evighedens Tanke
Burde vore Sandser sanke.

Vort du Syndens fæle Taage,
Satans helvedsorte Magt!
Det er Tid engang at vaage
Og at passe paa sin Bagt,
Det er Tid at sandse vel
Og at sørge for sin Sjæl,
Det er Tid at forekomme
Herrens grumme Bredebsdomme.

Lad din Naades Glands oprinde,
Gode Jesu, at jeg maa
Derved altid Vejen finde,
Som jeg har at vandre paa.
Vær min Formand, at jeg ei
Kommer paa den brede Vej,
Eller fra dit Fodspor viger,
For jeg ind i Himlen stiger.

10. Tiende Psalme.

Kom, Hjerte! tag dit Regnebræt,
Skriv op dit Livs Dage,
See til, at du kan sandse ret,
Og tænke lidt tilbage.

Hvad har du gjort de mange Aar,
Du har i Verden levet?
Tænk, trygge Sjæl, at alting staaer
I Herrens Bog opskrevet.

Vel løber Tiden hastig hen
Og bliver evig borte;
Men det vil komme vist igjen,
Hvad du i Tiden gjorde;
Naar Gud engang til Dommen vil
Den ganske Verden sanke,
Og der skal nose svares til
Hver Gjerning, Ord og Tanke.

Vel skules mangen Evig og Vist
I Hjertets fule Gjemme,
Og kaade Lysters onde Gnist
Tidt andre ej fornemme;
Da tænker du, det er forglemt,
Den Sag har ingen Fare,
Men Gud har vist sin Dag bestemt,
Som sligt skal aabenbare.

Betænk! Betænk! hvor hastig gif
De andre Naadens Dage!
Hvad om der ej var Dieblif
Nu meer for dig tilbage?
Men er der og en liden Stund
Endnu for dig i Bente,
Saa tænk, du har saa stort et Pund
Og end slet ingen Rente!

Fald ned med ydmyg Hjertens Bød
 For Naadens høje Throne,
 Og bed, at Gud for Jesu Bled
 Vil lade sig forløse;
 Alt du herefter bedre maa
 Din Naades Tid anvende,
 Og ved din Livs Aften faae
 En sød og salig Ende.

11. Ellevte Psalme.

Mel. Den Hære Solens Lys og Pragt.

Jeg gaaer i Fare, hvor jeg gaaer!
 Min Sjæl skal altid tænke,
 Dens Fiende alle vegne staaer
 Paa Vejen med sin Lønke;
 Hans lumste Helvedsbrand,
 Mig let forvilde kan,
 Naar ej paa Vagt jeg stadig staaer:
 Jeg gaaer i Fare, hvor jeg gaaer.

Jeg gaaer i Trængsler, hvor jeg gaaer!
 Mod Synden maa jeg stride;
 Om Gud med Korsets Riis mig slaaer,
 Jeg maa det taalig lide;
 Tidt ingen Vej jeg seer,
 Hvor jeg kan vandre meer,
 Naar Modgangs Taage om mig staaer:
 Jeg gaaer i Trængsler, hvor jeg gaaer.

Jeg gaaer til Døden, hvor jeg gaaer!
 Jeg veed mig aldrig sikker,
 Ei nogen Dag og Time, naar
 Den alt mig har i Strikker.
 Et lidet Mandefang
 Kan ende al min Gang,
 Saa jeg i Evigheden staaer:
 Jeg gaaer til Døden, hvor jeg gaaer.

Jeg gaaer blandt Engle, hvor jeg gaaer!
 De skal mig vel bevare,
 Slet intet Satans Magt formaaer
 Mod saadan Himmelsfare.
 Bort Verdens Suk og Sorg!
 Jeg staaer som i en Borg,
 Trods den, som krummer mig et Haar:
 Jeg gaaer blandt Engle, hvor jeg gaaer.

Jeg gaaer med Jesus, hvor jeg gaaer!
 Han har mig ved sin Side,
 Han skjuler mig bag sine Saar
 Og hjælper mig at stride,
 Hvor han sit Fodspor lod,
 Der sætter jeg min Fod,
 Trods al den Deel, som ilde spaaer:
 Jeg gaaer med Jesus, hvor jeg gaaer.

Jeg gaaer til Himlen, hvor jeg gaaer!
 Frimodig da mit Hjerte,
 Al did, hvor du en Ende faaer
 Paa al din Synd og Smerte;

Vort Verdens Lyst og Pragt,
Til Himlen staaer min Agt,
Al Verdens Gje jeg forsmaaer:
Jeg gaaer til Himlen, hvor jeg gaaer.

12. Tolvte Psalme.

Mel. Af Dybsens Rød vil jeg til Gud.

Et helligt Liv, en salig Død
Sinanden kjærlig moder,
Der har det Skjulte man i Skjød,
Som Døden selv forsøder,
De To maae ikke skilles ad,
Den Gne gjør den Anden glad,
Og meget listig favner.

Naar den, som troer paa Jesum ret,
Maa føle megen Plage,
Da tænker han, naar han er træt:
Gid ingen dog forsale!
Fat Mod! nu kommer snart min Død,
Saa gjør den al min Jammer sed,
Og ender al min Plage.

Og faaer han siden Dødens Bud,
O tænk, hvor sødt det smager,
At han har holdet fast ved Gud
I Fristelser og Plager,

Ja, hvordan det gif op og ned,
 Han dog en god Samvittighed
 Beholdt ved Jesu Naade.

At have stridt den gode Strid,
 Og vandret usfortroden
 Paa Troens Vej til sidste Tid,
 Hvad er det sødt i Døden!
 Vel den, som Herren troe har tjent,
 Sit Grinde har vel fuldendt,
 Og bort i Fred kan fare.

Ja! denne Tro er Grunden til
 Et helligt Liv at føre;
 Naar Sjælen Jesum favne vil,
 Hvor kunde den da gjøre
 Ham noget bitterligt imod?
 Man vover for sit Liv og Blod
 Og al den Ting, man ejer!

O! Jesus er endnu at faae,
 Men han vil favnetages;
 Har man ej skønnet før derpaa,
 Da skal det højt beklages,
 At Sjælen finder ingen Ro,
 For den udi den sande Tro
 Sin Frelser seer og favner.

Den blinde Verdens døde Tro
 Kan ingen Død fordrive;
 Den Sikkerhedens falske Ro
 Tilslidst sig tabt maa give:

Den Helligaand os føre vil,
 Alt al vor Vandring sigter til
 Vor Faders Priis og Ære.

13. Trettende Psalm.

Mel. Herre, jeg har handlet ilde.

Jeg er rede
 Til at bede,
 Dyrebare Jesu, hør!
 Jeg vil ligge
 Her og tigge
 Ved Din store Naades Dør.
 Lad Dig finde, lad Dig finde,
 Som Du har mig lovet før!

Kast et Øie
 Paa min Moje,
 Alt jeg Dig kan komme nær!
 Du alene
 Kan mig tjene,
 Dig jeg ene søger her.
 Lad Dig finde, lad Dig finde,
 Tag mig ind og hav mig kjær!

See, hvor saare
 Længsels Taare
 Rinder paa min svage Kind;

Hvor jeg trænges,
 Hvor jeg længes
 Efter Dig i Sjæl og Sind.
 Lad Dig finde, lad Dig finde,
 Lad mig trænge til Dig ind!

Udseende,
 Guld og Glæde,
 Og hvad Verden frydes ved,
 Er kun Smerte
 For mit Hjerte,
 Himlen er mit rette Sted.
 Lad Dig finde, lad Dig finde,
 Store Gud, jeg er bered!

14. Den Helligaand.

Talsmand! som paa Jorderige
 Med et Suk kan alt udfige,
 Hvad vi evig trænge til,
 I et Kys kan alt udtrykke,
 Hvad for evig gjør vor Lykke,
 Du, som kan alt, hvad Du vil!
 Værdiges til os at dale,
 Om Guds Størværk med os tale
 Paa vort jævne Modersmaal!

Kun, hvad Du har seet, Du maler,
 O, vær Du vor store Taler,

Kjærligheds og Sandheds Aand!
 Du, som skjænker, hvad Du nævner,
 Gjør os, trods de svage Evner,
 Visere end Salomon,
 Visere til Daad at øve,
 Visere til Aandeprove,
 Visere til Salighed.

Sjælesorger fra det Høje,
 Hold med os et vaagent Øje!
 Vogt de Smaa for Fald og Føg,
 Væk de Dorske, styrk de Svage,
 Tugt de Drygge, fryd de Spage,
 Gjør os daglig Huusbesøg!
 Dan vort Hjerte, løs vor Tunge,
 Saa vi bede, saa vi sjunge
 Yndelig i Jesu Navn!

Troster over alt, som truer,
 Alt, hvorfor vort Hjerte gruer,
 Troster over alle Tab!
 Skjænk os, skjønt vi boe paa Sletten,
 I det Høje Indfødsretten,
 I Guds Rige Borgerskab;
 Saa, naar man os vil forjage,
 Glade vi herfra kan drage
 Did, hvor vi har evig Fred!

15. Aandens Paakaldelse.

Mel. Mit Haab og Trost og al Tillid.

Naar Falskhed borger Englebragt
 Og blende vil vort Dje;
 Bevar, o Gud, Din Sandheds Magt,
 Send Klarhed fra det Høje!
 Din Sandheds Aand i Klarhed boer,
 Den alle Aander prøver;
 Vee den, som taler Lysets Ord
 Og Mørkets Gjerning over!

Al, griber jeg i egen Varm,
 Men der ej Sandhed finder,
 For Gud jeg staaer forskudt og arm,
 Om end i Glands jeg skinner;
 Ja, kunde jeg med Englerøst
 Guds Herlighed udsjunge,
 Klang dybt det ej fra luttret Bryst,
 Forbandet var min Tunge.

O Du, som Hjerter giennemsaae
 Og alles Veje kjendte,
 Dit Sandheds Lys omstraale maa
 Hver Aand, Du til mig sendte!
 I Gjerning vil Du see min Tro,
 Paa Frugten Træet kjende:
 Min Gud, lad Sandhed i mig boe,
 Saa skal jeg tro fuldende!

16. Christen-Kjærlighed.

Skal Kjærlighed sin Prøve staae,
Da maa den til din Fiende naae:
Alt du er mild, naar han er vred,
See! det er Christen-Kjærlighed.

Den Lærdom er saa barsk og suur,
Som Døden selv for vor Natur;
Det synes alt for tungt og svart
For Adams flintchaarde Art.

Dog gielder her slet intet Nej,
Saa sandt du vil den rette Vej!
Alt elske dem, som elske dig,
Det kan en Hedning magelig;

Men Jesus taler rene Ord,
Som dog saa faa i Verden troer;
Undskyldning gielder ikke her,
Din Fiende skal du have kjær.

Du tænker, det kan aldrig skee,
Alt elske dem, som os belee,
Alt kunne ville dem saa vel,
Som vil os gjerne slaae ihjel.

Ja! seer du til din egen Magt,
Da er du let i Harnisk bragt,
Og finder ingen Kraft imod
Den gamle Adams Ulineblod;

Men siger du: jeg gierne vil,
Jeg finder blot ej Kraft dertil,
Da bed og see til Jesum hen,
Saa tændes Kjærlighed igjen.

Alt man saa lidt i Verden vreed
Af Jesu rene Kjærlighed,
Det voldes, at den bittre Aand
Saa stærkt har taget Overhaand.

Hjælp, at jeg hjertensinderlig,
O, milde Jesu! elsker Dig,
Og kommer dit Exempel nær,
Saa faaer jeg nok min Fiende kjær.

17. Den Christnes Kjærlighed.

Met. Mind' nu op i Jesu Navn.

Salig, hvo med Kraft og Tro
Vidne kan om Herrens Rige,
Han skal herlig did opstige,
Hvor Guds store Vidner boe!
Salig, hvo for bittre Fjender
Bede kan i Provens Tid,
Herlig, saliggjort, han vinder
Kronen for den gode Strid!

18. Trost i Sorgen.

Let kun med billig Klage
 Din Smertes Bitterhed;
 Tving ei den Graad tilbage,
 Dit Hjerte lindres ved!
 Han, hvis Alvlisdom saarer
 De Dodeliges Bryst,
 Har kjærlig selv i Saarer
 Lagt Dvægelse og Trost.

Men vogt dig, du, som sørger,
 Dybt føler Smertens Ild,
 At ei du dristlig spørger:
 Blev jeg for Sorg kun til?
 Glem, ved at see tilbage
 Paa det, du nys har tabt,
 Gj sundne Glæders Dage,
 Gj Sam, som dig har skabt.

Bistnok gav Gud herheden
 Os ingen Glæde reen;
 Til hist i Evigheden
 Han forbeholdt os den;
 Her blandes Fryd med Kummer,
 Her rives Ben fra Ben;
 Men efter Dødens Slummer,
 Mind dig, vi sees igjen!

19. Gravsang.

Stirrer ej i Graven ned
Med de taarefyldte Blikke!
Thi i Graven er han ikke,
Han er hist i Evighed.

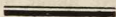
Pisset har en kjærlig Fader
Mangen Volig, ffern og nær,
Venlig staaer hans Stjernehær,
Sine Born Han ej forlader.

Bugger Han dig blid i Arm,
Læg dig rolig da til Hvile!
Dobbelt venlig vil du smile,
Naar du vaagner ved hans Varm.

Giv Ham da den gamle Dragt,
Mens du slumrer under Løvet;
Mens vi stirre ned paa Støvet,
Virker Han en ny med Pragt.

Taager over Graven gaaer,
Vi bevare dunkle Minder,
Men vi see kun hvad der svinder,
Ikke hvad der forestaaer.

Ej ved Døden at betragte,
Kan vi grandske Livet ud;
Men, hvo slaar sin Eid til Gud,
Han kan Døden vel foragte.

20. Det døende Barns Afsked.

Mel. Nu hviler Mark og Enge.

Nu, Gud ske Lov, at Stunden
Er fød og blid oprunden,
Jeg gaaer til Paradiis.
Forældre! ej I klage,
Men til min Grav ledsage
Mig hen med Herrens Lov og Priis.

Kan Gud vel bedre gjøre,
End mig fra Verden føre,
Der er saa syndefuld?
Den, som ej her har hjemme,
En Hjemvee maa fornemme,
Indtil han lægges ned i Muld!

Snart komme værre Dage,
Da Trængsel, Bæe og Plage
Med Bælde bryder frem;
Mig river Gud itide
Fra Verdens Storm til Side,
Og fører mig saa dejlig hjem.

Før var jeg eders Glæde;
Nu sørge I og græde,
Skjønt jeg er vel forvart.
Men naar I alt betragte,
Og hvad Gud gjør højagte,
Skal eders Taarer svinde snart.

Gud ene Tiden deler,
 Han baade slaaer og heler,
 Han kjender lidt og stort,
 Han intet Ondt bestemte,
 Og intet Godt forglemte,
 Alt hvad han gjør, er herlig gjort.

Naar I saa see mig træde
 For Gud i Brudeklæde
 Med Livets Krone paa,
 Med Sejrens grønne Palmer,
 Med Himlens Jubelspalmer,
 For Jesus yndesfuld at staae:

Da skal I Eder fryde,
 Og begge to fortryde,
 Alt I for mig har grædt;
 Thi den, som i Guds Vilde
 Sig overgiver stille,
 Hans Hjerte snart skal blive let.

Farvel! jeg Afsted tager.
 Den Sorg, som I nu smager,
 Vil mange flere faae;
 Dog, kort Tid er tilbage,
 Saa skal vi frie for Klage
 Tillsammen frelst for Thronen staae.

21. Vennens Trost.

Mangen Vej paa Jorden gives,
 Haabet farver mangt et Blad;
 Spæde Planter sammen trives,
 Siden skiller man dem ad.

Aldrig dog kan Hjertet glemme
 Varnlighedens første Ven,
 Thi der er en lønlig Stemme,
 Som forbinder dem igjen.

Flyver end til fjerne Linde
 Fuglen, fra sin Rede væk,
 Veed den dog sit Træ at finde
 Mellem alle gamle Træer.

Vel! saa find dig i at savne
 Vennen her i Jordens Dal;
 Thi du skal dog atter savne
 Ham engang i Himlens Sal!

22. En Christens Haab.

Tak skee Dig, Gud, at jeg kan tænke
 Foruden Skræk paa Død og Grav!
 Jeg veed, Du mig paa ny vil skjænke
 Det Liv, som Du mig engang gav:

Jeg veed, jeg er u dødelig;
O! hvor den Tanke qvæger mig!

Saa vist som Jesus Christus lever,
O Fader, hos din højre Haand,
Saa vist af Gravens Gruus sig hæver
Min glade usforkrænkte Aand.
Saa vist som Han er død for mig,
Skal disse Dine skue Dig.

Min Tro, mit trygge Haab sig grunder,
O Herre, paa dit eget Ord;
En Tøddel deraf gaaer ej under,
Forgif end Himmel, Hav og Jord.
Hvad Du har sagt, staaer evig fast,
Om Firmamentets Svælvning brast.

23. Troen i en Hovedsum.

Mel. Synge vi af Hjertens Grund.

Frygt, mit Barn, den sande Gud!
Misbrug ej hans Navn og Bud!
Hellighold vor Herres Dag!
Og Forældre uden Nag!
Ej Utugt og Vold og Mord!
Ej Stjæl ej! Vær ej falsk i Ord!
Fly Begjærlighed paa Jord!

IV. Kirken.

1. Guds Kirke.

Mel. Fader vor udi Himmerig.

Hvor dejlig skal Guds Kirke staae
 Og i sit Nafn Ynde faae,
 Naar alle Hjerter knyttet er
 Udi et Sind og en Begjær,
 At elske Ham og blive ved
 At vandre frem i Kjærlighed.

Hvad er vort Bæsen, om vi ej
 Gaae Kjærligheds den rene Vej,
 Og broderlig hinanden vil
 Al velmeent Trostskab byde til
 Med sligt et Hjerter og Altraa,
 Som Gud stod hos og saae derpaa?

Vort Brede, Skjændsord, daarlig Harm!
 I bør ej huses i den Varm,
 Hvor Gud til Fred og salig Ro
 Vil, hans Velsignelse skal boe;
 Vort derfor alt hvad skade kan
 Og hindre Enigheds Forstand!

Gid Tunge, Læber, Sind og Mund
 De kunde ret af Hjertens Grund
 Forsage Trædsfhed, List og Svig
 Og gøre sig et Himmerig
 Udaaf den søde Venskabs Fred
 Med hver Mand, i Guds Kjærlighed!

Guds Dje seer dog al vor Daad,
 Vor Tanke, Paafund, Hjertens Raad,
 De Onde gaae Ham ej forbi
 Paa deres Ondskabs skjulte Sti,
 Han ogsaa paa de Fromme seer,
 Al Hjælp og Raade dem beteer.

Min Sjæl! agt derfor lidet om
 Den Trudsel, Had og Brede, som
 Dig Verdens Vern kan lægge paa,
 Den skal saa snar en Vending faae;
 Gaf Du kun frem paa Fredens Vej,
 Og agt al Verdens Tummel ej!

O, søde Gud! O, gid jeg maa
 Mit Hjerte ved Dig dannet faae,
 At Du kan helliges i mig,
 Til jeg Dig seer i Himmerig,
 Hvor Hellig, Hellig, Hellig! da
 Jeg sjunger med Halleluja!

2. Første Søndag i Advent.

Mel. Gud! Du skabte Jordens Kreds.

Glad dig, Zion! glad dig, Jord!

See, din Konge til dig kommer:

Glad dig i din Vinter, Nord!

Christus bringer evig Sommer.

Paa hans Tog borttag hver Steen,

Smyk hans Vej med hellig Green,

Bred paa Stien Højtidsklæder!

Der er Fryd, hvor Han fremtræder.

Saligt, hvor Han drager ind,

Saligt er det Folk, det Rige;

Der skal Sorgen flye af Sind,

Der skal Synd og Død bortvige,

Der skal Kjærligheden boe,

Der skal Fredens Palme groe,

Der skal Haabet evig bygge

Under Cherubingers Skygge.

Vej dig for din Konge, Sjæl!

Verdens Konger, bøjer eder!

Stolte Magt og Højhed, knæl!

Thronen for Guds Søn bereder!

See, i Mænders store Land

Kongespiret fører Han,

Morkets Magter for Ham vige,

Hans er Salighedens Rige.

Over de Gjenløstes Land
 Han paa Naadens Stol er Dommer;
 Evig lovet være Han,
 I Gudherrens Navn han kommer.
 Sjung, hver Sjæl, med Tak og Bøn,
 Hosianna, Davids Søn!
 Sjung, mens alle Knæ sig bøje,
 Hosianna i det Høje!

3. Jule-Dag.

Mel. Et lidet Barn saa lystelig.

I denne søde Juletid
 Vær man sig ret fornøje,
 Og bruge al sin Konst og Flid
 Guds Naade at ophøje;
 Ved Ham, som blev i Krybben lagt,
 Vi vil af ganske Sjælemagt
 I Aanden os forlyste!
 Din Lov skal høres, Frelsermand,
 Saa vidt og bredt i Verdens Land,
 At Jorden den skal ryste.

En liden Søn af Davids Rod,
 Som er af Gud tillige,
 For Verdens Synders Skyld forlod
 Sit lyse Himmerige,
 Det var ham svært at tænke paa,
 At Verden skulde undergaac,

Det skar ham i hans Hjerte.
 I saadan Hjertens Kjærlighed,
 Han kom til os paa Jorden ned,
 At lindre vores Smerte.

Vor Tak vi vil frembære da,
 Endskjønt den er kun ringe,
 Hosanna og Halleluja
 Skal allevegne klinge;
 Guds Arf er kommen i vor Lejr,*)
 Thi synge vi med Fryd om Sejr,
 Mens Hjertet sig kan røre;
 Vi synge om den søde Fred,
 At Helved selv skal roes ved
 Vor Julefang at høre.

Gud er nu ikke længer vred,
 Det kan vi deraf vide,
 At Han har sendt sin Søn herved,
 For Verdens Synd at lide.
 Det vorde vidt og bredt bekjendt,
 At Gud sin Søn for os har sendt
 Til Jammer, Vee og Waade;
 Hvo vilde da ej være fro,
 Og lade al sin Sorg beroe
 Paa Jesu søde Naade?

Som Natten aldrig er saa sort,
 Den jo for Solen svinder,

See 1 Sam. 4, 3—7.

Saa farer al min Kummer bort,
 Naar jeg mig ret besinder,
 Guds Søn saa Hjertens inderlig
 Af Evighed har elsket mig
 Og er min Broder vorden!
 Da glemmer aldrig jeg de Ord,
 Som klingede i Englechor:
 Nu er der Fred paa Jorden!

Og blandes end min Frydesang
 Med Graad og dybe Sukke,
 Saa skal dog Korsets haarde Evang
 Mig aldrig Munden lukke;
 Naar Hjertet sidder meest beslemmt,
 Da bliver Glædens Harpe stemt,
 At den kan bedre klinge;
 Og knuste Hjerter sole bedst,
 Hvad denne store Julefest
 For Glæde har at bringe.

Halleluja, vor Strid er endt,
 Hvo vilde mere klage?
 Hvo vilde mere gaae bespændt
 I disse Høstidsdage?
 Syng højt i Sky, Guds Kirkeslok:
 Halleluja, nu har jeg nok,
 Den Lyst har ingen Lige!
 Halleluja, Halleluja!
 Guds Søn er min, jeg gaaer herfra
 Med Ham til Himmerige.

4. Anden Jule-Dag.

Mel. Med Sorger og Klager.

Den yndigste Rose er funden,
Blandt stiveste Torne oprunden,
Vor Jesus den deiligste Pøde
Blandt syndige Mennesker groede.

Alt siden vi tabte den Gre,
Guds Billedes Frugter at bære,
Var Verden forvildet og øde,
Vi alle i Synden bortdøde.

Som Tidsler ej mere kan due,
End kastes i brændende Lue,
Saa tjente ej Verden til andet,
End vorde til Ilden forbandet.

Da lod Gud en Rose opskyde
Og Sæden omsider frembryde,
At rense og atter forsøde
Vor Bærtes fordærvede Grode.

Saa blomstrer Guds Kirke med Gre,
Og yndige Frugter kan bære,
Ihi Jesus dens Grode opliver,
Og Saster Han Bærterne giver.

Alt Verden da burde sig fryde,
Med Psalmer mangfoldig udbryde,
Men mangan har aldrig fornummen,
Alt Rosen i Verden er kommen.

Forhærdede Tidsel-Gemytter,
Saa stive som Torne og Stotter,
Hvi holde I Eder saa ranke
I Stoltbeds fordærvede Tanke?

Alt, søger de laveste Steder,
I Støvet for Frelseren græder,
Saa faae I Ham sikkrest i Dale,
Thi Roserne vore i Dale.

Nu Jesu, Du stedsse skal være
Mit Smykke, min Rose og Gre,
Du ganske mit Hjerte indtager,
Din Sødme jeg finder og smager.

Lad Verden mig alting betage,
Lad Tornene rive og nage,
Lad Hjertet kun daane og briste,
Min Rose jeg aldrig vil miste.

5. Smaa børns Julepsalme.

Mel. Jesu søde Ihukommelse.

Her komme dine arme Smaa,
O, Jesu! i din Stald at gaae;
Dplys enhver i Sjæl og Sind,
At finde Vejen til Dig ind.

Vi løbe Dig med Sang imod,
Og kysse Støvet for din Fod,
O salig Stund, o klare Nat,
Da Du blev fød, vor Sjælskat!

Velkommen fra din Himmelsal
Til denne Verdens Grædedal,
Hvor man Dig intet andet bød,
End Stald og Krybbe, Kors og Død.

Alf, Jesus, af! hvor gaaer det til,
At dog saa faa betænke vil
Den synderlige Kjærlighed,
Der drog Dig til vor Jammer ned?

O, drag os Smaa da til Dig hen,
Vor søde, fromme Sjæleven!
At hver af os saa inderlig
I Troen maa omfavne Dig.

Lad Verden ej med al sin Magt
 Os røkke fra vor Daabes Pagt,
 Men giv, at al vor Længsel maa
 Til Dig, til Dig alene staae!

Saa skal det skee, at vi engang
 Blandt alle Helgens Jubelsang,
 I Himlens søde Paradiis
 Skal prise Dig paa Engleviis!

Her staae vi nu i Flok og Råd,
 Som Blomster smaa med Knop og Blad;
 O hjælp, at Kreds vi ogsaa maa
 I Himlen om din Throne staae!

6. Nyaars-Dag.

Mel. Nu velan! vær frisk tilmode.

Stemmer alle op at synge
 Livets Gud en Vresang!
 Løstnet blive hver en Tunge
 Og af Glæde sat i Gang!
 Hver, som Sundhed nyder, kom
 Hid til Herrens Helligdom!
 Lader Glædestaarer rinde,
 Højt istemmer Mand og Kvinde!

Solen, som i Dag fremtræder,
 Altter har fuldendt et Aar;
 Til et nyt den sig bereder,
 Frem i gylden Klædning gaaer.
 Men at vi i Helbreds Stand
 Lyset endnu skue kan,
 At vi her kan samlet være,
 Hvem bør derfor have Ære?

Mangt et Dje sig har luffet,
 Som saae sidste Nyaars-Sol,
 Mangen sig til Graven buffet,
 Skjönt han sad paa Herrestol,
 Mangen Mund for sidste Gang
 Sang næstleden Nyaars-Sang:
 Vi kan bruge Mund og Tunge,
 Vi kan vandre, tale, sjunge!

Men har Du os, Gud! ej givet
 Andre Ting end Livet blot?
 Jo Du har velsignet Livet
 Med saa meget andet Godt;
 Du forbigik ingen Mand,
 Hver for sig opregne kan
 Mangefold uddeelte Gaver,
 Som han af din Raade haver.

Du vor Sjæl har og bespiset
 Med dit sande Himmelbrod,
 Klart dit Ord hos os har lyset,
 Hver en Sjæl sin Pleje nød.

Taf, o Gud! for hvert et Ord,
Taf for Afgang til dit Bord,
Taf for hver ved Daab er bleven
Dette Aar blandt Dine skreven!

Inden dette Aars Ende
Giv, at hver en Synder maa
Sig til Dig fra Synd ombende,
Og igjen dit Venſkab faae;
Giv, at alle ſom i Tid
Ogsaa maae gaae frem i Dyd;
Ingen uden ſande Fromme
Lad i Aar i Graven komme!

Ham din Baretægt bedække,
Som iblandt os Kronen bær,
Lad hver Stand ham Haanden ræffe,
Selv vort Folkes Fader vær;
Lad retfærdig Sag gaae frem,
Giv Forladte Skjul og Hiem;
De, ſom ſole Armods Møje,
Nyde Hjælpen af det Høje!

Lad den milde Fred beſkygge
Hver med Huus- og Lande-No,
Dem, ſom højt paa Bjerge bygge,
Dem, ſom Strandens Bred beboe;
Alle ſlut os i din Favn,
Hør vor Bøn, for Jeſu Navn,
Kron vort Aar med ſamme Naade,
Som det Aar, hvoraf vi traadte!

7. Fangfredag.

Mel. Jesu søde Thukommelse.

Gak under Jesu Kors at staae,
O, kjære Sjæl! og med Altraa
Kys Jesu Fodder, og giv Aigt
Paa hvad Han har til Afsted sagt!

Han først for sine Fjender bad:
„O, kjære Fader, dem forlad;
„Thi hvad de gjøre veed de ej,
„De blinde gaae paa Syndens Vej!“

O, Jesu! bed Du og for mig!
Du seer, hvor blind og skrøbelig
Jeg er i al min Vej og Værk,
Men ved din Bøn jeg bliver stærk.

Han dernæst til sin Moder saae,
Hvor jammerfuld hun monne staae,
Som stød igjennem Sjæl og Liv
Med Morderførd og Dræbefniv.

En anden Son Han hende gav
Til Vindring, Trost og Støttestav:
„Johannes, tag dig hendes Sag
„Som Moders an fra denne Dag!“

Om jeg, o Jesu! og skal staae
 Forladt, forhadet, med Korset paa,
 Ia venneles blandt Rov og Ran,
 Send et Guds Barn, som taer mig an.

Den Røver, som sin Synd fortrod,
 Han Trost og Haab i Hjertet gjød:
 „I Paradiis, jeg lover dig,
 Du være skal idag med mig!”

Lad mig og i min sidste Stund
 Saae Trost af Jesu Aand og Mund;
 O, lad mig daglig bedre mig,
 Og vinde Led i Himmerig!

Det fjerde Ord var græsseligt,
 Og aldrig horte Himlen sligt:
 „Min Gud, min Gud! hvi haver Du
 I denne Nød forladt mig nu?”

For min Skyld blev Du saa forladt,
 Og af Guds Brede tagen fat,
 At aldrig jeg forlades skal
 I Dødens dybe, skumle Dal.

Da Sjæleangst Ham tæred op
 Al Kraften af hans piinte Krop;
 „Jeg tørster”, sagde Han, og fik
 Af Gøddike saa suur en Drif.

Han drak og sagde: „det er alt
„Fuldkommet, som om mig er talt.“
Hvad Vidne Skriften om mig bær,
Til Punkt og Prik fuldkommet er;

Thi har jeg Trost i Hjerterod,
Alt jeg en evig Glædeslod
For din den sure Drif skal faae
Af Naadens Kilde, Livets Aae.

Derefter Jesus gav et Naab,
Alt fuldt af Livets store Haab;
Han sagde: „Fader, i din Haand
„Befaler jeg min Sjæl og Aand!“

Det Ord, det Ord sig trænger ind
Udi mit Hjerte, Sjæl og Sind;
Gid det og blive sidste Ord,
Jeg tale skal paa denne Jord!

8. P a a s k e - D a g.

Mel. Nu velan! vær frisk tilmode.

Som den gyldne Sol frembryder
Gjennem den kulsorte Sky,
Og sin Straaleglands udflyder,
Saa at Mulin og Mørke flye:

Saa min Jesus af sin Grav,
 Af det dybe Dødsens Hav,
 Opstod herliggjort af Døde
 Imod Paaske-Morgenrøde.

Tak, o store Sejerherre!
 Tak, o Livsens Himmelhelt,
 Som ej Døden kunde spærre
 I det helvedsmørke Telt!
 Tak, fordi at op Du stod,
 Og fik Døden under Fod!
 Ingen Tunge kan den Glæde
 Med tilbørlig Lov udqvæde!

Jeg kan finde i mit Hjerte,
 At min Sjæl har Trost deraf,
 Som kan lindre al' min Smerte,
 Naar jeg mindes kun din Grav,
 Og betænker, hvor Du laae
 Ildi Dødens mørke Braa,
 Og stod op med Kraft og Vre,
 Hvad kan større Glæde være!

Ligger jeg paa Syndens Veje,
 Ligger jeg i Armod ned,
 Ligger jeg paa Sygeleje,
 Ligger jeg i Udsæthed,
 Ligger jeg fortrængt, forhadet,
 Og af Verden slet forladt;
 Skal jeg Huus i Graven tage,
 O, der er dog Haab tilbage!

Synd og Død og alle Pile,
Som af Satan skydes kan,
Ligge brudte ved din Hvile
Udi Gravens mørke Land.
Der begrov Du dem, og gav
Mig en sikker Trøstestav,
At ved din Oprejsnings Vre
Jeg skal Sejerspalmen bære.

Gode Jesu! giv mig Naade
Ved din gode hellig Aand,
At jeg saa min Gang kan raade
Og vejledes ved din Haand,
At jeg ej skal falde hen
Udi Dødens Svælg igien,
Hvoraf Du mig engang rykte,
Der Du Døden undertrykte!

9. Anden Paaske-Dag.

Mel. Af Højheden oprunden er.

Udbryd, hver Sjæl, i Sejerssang!
Genover Jord med Himmelslang
Et saligt Budskab toner:
Det store Livets Haab er vist,
Opstanden er den Herre Christ,
Opstanden vor Forsøner.

Livets Konge Døde vækker,
 Ham ej dækker
 Graven længe —
 Han kan Dødens Hule sprænge.

Han er opstanden. — Herren brød
 Dit Segl, o Grav! Din Braad, o Død!
 Dit Spiir, du Mørkets Rige!
 I Syndens Grav min Sjæl var lagt;
 Med Herren, fra de Døde vaft,
 Den skal til Liv opstige!
 Herren sprænger alle Grave,
 Gj sin Slave
 Døden binder —
 Stor er Gravens Overvinder.

Han er opstanden. — Du opstaaer,
 Du Sædekorn, Gudherren saarer,
 Til Evigheds Sommer!
 Et Tegn er skeet i Provens Dal,
 Og efter hver Langfredags Dval
 En Paaskemorgen kommer:
 Himlen lyser, Jorden bæver,
 Englen hæver
 Gravens Dække —
 Herren vil de Døde vække.

Opstandne Herre, Frelser Christ!
 Vor store Paaskemorgen hist
 Vi gaac med Haab imøde;

Af Graven lad da frelst udgaae
 Og ved din højre Side staae
 Med evigt Liv de Døde!
 Herre, let os Valsfartsgangen,
 Sejerssangen
 Højt lad tone
 Saligt ved Din Faders Throne!

10. Christi Himmelfarts-Dag.

Mel. Af Højheden oprunden er.

Fuldendt er Naadens store Værk!
 Guds Søn har, underfuld og stærk,
 Fuldkommet Frelsergangen!
 Fra Krybbens Straa til Golgatha,
 Til Graven, han udvandrede fra,
 Holdt Jordens Nød ham fangen;
 Fattig, ringe, spottet, saaret,
 Har han baaret
 Tornefronen,
 Han, som arved Himmelfronen.

Hos Gud, for Verdens Grund blev lagt,
 I Lys og Herlighed og Magt,
 Han Tiden giennemstued;
 Han Verden saae, for den blev fød,
 Han saae dens Fald, han saae dens Nød
 Og Døden, som os trued.

Store, dybe Frelsernaade!
 Retfærd's Gaade
 Er udgrundet:
 Frelsens Vej er seet, er fundet.

Det er fuldbendt. Fra Jordens Nød,
 Fra Trængsel, Armod, Kors og Død
 Gaaer Herren til Guds Hæ;
 Den Haand, som trued Storm og Hav,
 Den Haand, som sprængte Verdens Grav,
 Skal Himmelspiret bære!
 Salig, Frelser, Du opstiger,
 Jorden viger,
 Himlen blinker,
 Herlighedens Krone vinker.

Alt Skyens Glæde omstråler Dig,
 Du end velsigner Jorderig
 Og mægtig Arm udbreder;
 Rebudet har Du os din Aand,
 Naar ved din Faders højre Haand
 Dig Engles Hær tilbeder;
 Herre, stig Du til din Throne!
 Saligt tone
 Englestemmer:
 Jesus Christus ej os glemmer!

11. Pindse-Dag.

Mel. Jesu søde Thukommelse.

Nu rinder op vor Pindsefest,
 Gud Hellig-Aland, vær Du vor Gæst,
 Du, som fra Evighedens Aar
 Fra Gud og fra hans Søn udgaaer!

O hellige Treenighed,
 Mit arme Hjerte Du bered,
 At det dit Tempel være maa,
 Der for Dig kunde aabent staae!

Kom Hellig-Aland og Vidne giv
 I mig, at Jesus er mit Liv,
 Og at jeg intet andet veed
 End Hannem mig til Salighed!

Kom Sandheds Aland og led mig saa,
 At jeg paa Lysets Vej maa gaar;
 At aldrig jeg fra Troens Grund
 Et Haarsbred viger nogen Stund!

Om jeg i Tryghed slumrer hen,
 O, væk mig snarlig op igjen;
 Din kraftig Naade staa mig bi,
 Og holde mig paa rette Sti!

Jeg uden Dig ej kjende kan
Min Gud og store Frelsermand,
Lad derfor dine Straaler mig
I Hjertet falde rigelig!

I Kors og Kummer, Trang og Nød,
I Fare, Fængsel og i Død,
Du mig en Trøster givne est,
Min Lær Du ogsaa kjender bedst!

Om derfor jeg med Korset paa
Skal gjennem Verdens Torne gaar,
Jeg vinder dog til Livsens Land,
Da Du est med, min Trøstermand!

O Hellig-Aand, o milde Gud,
Styrk mig, at jeg kan holde ud!
Opvarm mig med din Naades Glød,
Og gjør mig trostlig i min Død!

12. Anden Pindse-Dag.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

Gud, Hellig Aand! i Tro os lær
Vor Frelsermand alene
Af Hjertet ret at have kjær,
Og Hannem saa at tjene,
At vi fra Dødens Grumhed maar,
Til Jesu Christi Gæ, faar
Den Frelse, Han fortjente!

Hjælp, at din sunde Lærdoms Kraft
 I Hjertet trolig gjemmes!
 Af Ordets Brød og søde Gæst
 Vor Salighed lad fremmes!
 Ja, gør os flet fra Synden bød
 Og nye igjen til Himlen fød,
 I Troen Frugt at bære!

Naar Liv og Nænde vil forgaae
 I Dødens bittre Stunde,
 O, gid vi da din Virkning saa
 I Hjertet føle kunde,
 At vi vor Sjæl, med god Forstand,
 Befale maae i Jesu Hand,
 I evig Ro at gjemmes!

13. Kirkens Trængsel og Trost.

1. Den sukkende Kirke.

O, havde jeg Vinger og var jeg en Fugl,
 Da flyve jeg vilde og bygge i Skjul,
 Hvor Lyng gav Ly,
 Ja, bygge min Rede
 Paa vildene Hede,
 Langt borte fra Bulder og Gny.

For længe jeg bygged, hvor Taarnene staae
 Og Murene Kreds om Paladserne staae,

I stor Uro,
 Hvor Fjenderne fryse,
 Hvor Hjerterne fryse,
 Hvor pralende Blomster kun groe.

O! Ve mig for Vennskab og Trofskab, jeg fandt!
 Med Taarer for Perler mit Tineglas randt,
 Til Haar blev graat;
 Mig svege de Svorne,
 Mig svege de Vaarne,
 Og Vennerne bøde mig Spot.

Du Kongernes Konge, som boer over Sky,
 Gjør nu efter Ræde ej længer Du Ny
 Med Skabermagt?
 Er Tant det med Trosten,
 Med Glæden om Høsten,
 Hvor Sæden med Graad er nedlagt?

Saa sukker i Støvet den fremmede Gæst,
 Som haver paa Jorden for glædelig Fest
 Kun Fastedag,
 Har bygt over Vjerge
 For Kjemper og Dværge,
 Har selv over Hoved ej Tag.

Fra Himmelen højt kom den Engel herned,
 Paa Tungen ham ligger den evige Fred,
 I Livets Ord;
 Men faa den kun fatte,

Og færre den skatte,
 Thi Død er nu Trøsten paa Jord!

Ja, hører det, Himle, og bærer derved!
 Den Højestes Afkom nu søger sin Fred
 I Tomheds Skjød;
 Dem laaner kun Styrke
 Det yderste Mørke,
 Dem trøster den evige Død!

Dug, Engel med Ordet om Saligheds Ja,
 O, gjør dig ej Vinger at flyve herfra!
 Nej, løst din Røst!
 End Gnisterne ulme,
 End Hjerterne svulme,
 End savnes den evige Trøst!

Lad straaale, lad sjunge det himmelske Sværd,
 Lad mægtig det lyne mod Døden især,
 Som Livets Ord!
 Med Lovsang i Munden
 Sig majer da Lunden,
 Og Klipper end smelte i Nord.

Ja, højt skal det lyde, som hviskes i Løn:
 Hvorhen skal vi gaae fra Guds eenbaarne Søn,
 Vor Frelser bold,
 Som Fred os har givet,
 Som raader for Livet,
 Vor Livskraft, vor Sol og vort Skjold!

2. Den altid fornygede Kirke.

Stille, stille Zions Døttre smaa,
Græder ej saa stride, bittere Daarer!
Brider dog Smaaahænderne ej saa,
Vigner dog ej Verdens usle Daarer!
Mindes dog, til Trost i bange Aaar:
Rægedom har Gud for alle Saar!

Vigger bleg hun end paa Sottesengen,
Eders Moder under hvide Haar,
Borer end der ej paa Blomsterengen
Nogen Urt for hendes Vanselaar:
Hjertet dog I kan for Ham udøse,
Som er Fader til de Moderløse!

Derfor, jamrer Eder ikke saa!
Dæmper, dysker dog de høje Klager!
I en Fader har at stole paa,
Som gjør alt, gjør kun hvad Ham behager;
Skulde nu vel for hans egne Smaa
Gj den bedste Faders Hjerte slaae?

Eders Moder prøved mange Læger,
Alt sit Gods har hun paa dem tilsat;
Drak kun Sot af hvert et Sundhedsbæger,
Er af Konsten uden Haab forladt;
Men hos Ham, til hvem hun blev opgivet,
Er ej Død, men Bønderne til Livet.

Systre kjære! mon I ikke veed,
 Hvad os troste kan i al vor Kummer?
 Om endog i Dodens kolde Sved
 Djet brister, Tungen slet forstummer,
 Hjertet nynner dog: var Jesus her,
 Gj' hun døde, som er Herren kjær!

Men hvorfor er Jesus her da ikke?
 Er vel nu hans Løfte bleven Tant,
 At hvor To i Bonnen Ham beskikke,
 Bære brat Han vil der midt iblandt?
 Eller kan i Kirken meer ej Tvende
 Gnes om til Himlen Bud at sende?

Jo, Han kommer, hist som Morgengry
 Rodmer, lysner det saa blidt i Norden;
 Brat vi see Ham i en Rosensky
 Indesuld henvæve over Jorden;
 Hvo Ham moder paa hans Kongevej,
 Liv og Røgedom forfæller ej.

Sid da op, du alderstegne Kvinde!
 Brug til Krykker dine Døttre smaa!
 Kan et Skridt du kun fra Sengen vinde,
 Herren brat dig skal for Dine staae;
 Rorer du blotommen af Hans Klæde,
 Karst igjen du rejser dig med Glæde!

Derfor smiler, Zions Døttre smaa!
 Smiler sødt igiennem Taareduggen!
 Snart med Glæde J skal Harpen slaae,
 Zions Sang skal klinge over Buggen,
 Tone skal det under klaren Sky:
 Guddomsbarnet er os sødt paany!

Ja, den Gamle skal med Moderglæde
 Snart forglemme al sin Angst og Nød,
 Naar i Høje loft paa Dronningsæde
 Verneborn hun vugger i sit Skjød,
 Synger jublende med Fryd: tilviisfe!
 Det var Herren selv, som gav mig disse!

V. Bonnen.

1. Hjertesuk.

Naar sidstegang jeg strider,
Da stit Dig ej fra mig!
Naar bleg jeg Døden lider,
Christ! lad mig skue Dig!
Omspænder Angst mit Hjerte
Med Dvalers bitter Rod,
O, lindre mig min Smerte
Da ved din Korsfæts Død!

Som Skjold Dig aabenbare,
Droft mig i Dødens Bæ!
Lad mig i sidste Fare
Dit Billede, Jesu, see!
Da skal ej Skræk nedtynge,
Jeg skal med frejdig Tro
Mig til dit Hjerte klynge,
Og doe i salig Ro.

2. Hjertesuk.

Lær mig, o Skov! at visne glad,
Som seent i Høst dit gule Blad;
Et bedre Foraar kommer,
Hvor grønt mit Træ skal herligt staae
Og sine dybe Rodder staae
I Evighedens Sommer.

Lær mig, O, lille Træfugl, du!
At svinge mig med freidig Du
Til ubekjendte Strande!
Naar alt er Vinter her og Is,
Da skal et evigt Paradiis
Mig hisset aabent stande.

Lær mig, du lette Sommerfugl!
At sonderbryde tunge Skjul,
Som nu min Frihed tvinger.
En Drm jeg kryber end paa Jord,
Snart flyve højt med lette Flor
De gyldne Purpurvinger!

Du, som fra Skyen smiler hist,
Min Mester, Lærer, Jesus Christ!
Lær mig at tvinge Sorgen.
Sving for mig Haabets grønne Flag!
Langfredag var en bitter Dag,
Men skjon er Paaskemorgen.

3 Hjertesuk.

Naar mig den sidste Ven forlader,
 Naar ingen Sjæl mig her forstaaer,
 Jeg bede kan: min Gud og Fader!
 Og Bonnen til Guds Himmel naaer;
 Har Sjælens Tanke ingen Ord,
 I stille Suk den flyer fra Jord.

Hvad dybest sig i Hjertet rører,
 Hvad ingen Tunge nævne kan,
 Hvad intet jordisk Øre hører,
 Har Røst i Sjælens stille Land;
 Til alle Sjæles Væld det naaer,
 Du, Aanders Fader! mig forstaaer.

I Jesu Navn jeg vil udgyde
 Min hele Sjæl, o Gud! i Dig,
 Min Ven i Lovsang skal udbryde,
 Mit Suk i Pris hentabe sig;
 Som evigt Haab, o Gud! mit Savn
 Til Dig henslyer i Jesu Navn.

4. Morgensang.

Mel. Nu velan! vær frist tilmode.

Dagen nu igjen frembryder;
 Natten med sit Mørke svandt.
 Herre! jeg min Tak Dig yder
 For den Nattero, jeg fandt!

Mens jeg sov saa tryggelig,
Har Du vaaget over mig;
Den, som Du, o Gud! beffærmer,
Intet Ondt til ham sig nærmer.

Fader, lad din Haand ledsage
Mig i Dag paa rette Vej;
Hold fra Afvej mig tilbage,
Styrk mig, at jeg snubler ej!
Giv, jeg elsker dine Bud,
Lyder Dig, Algodheds Gud!
Lad mig mindes, at dit Dje
Skuer hver min Idræt nøje!

Dag, hvad Dagen mig skal give,
Gne staaer i dit Behag,
Jeg veed ej, om den skal blive
Medgangs eller Modgangs Dag.
Giv, at jeg med stille Aand
Lager alting af din Haand;
Jeg da ender Dagen rolig,
Thi jeg veed, Du serger trolig.

5. Aften sang.

Sig Maanen langsomt hæver,
Den gyldne Stjerne svæver

Paa Himlen klar og blid.
 Vor Skov er taus og stille,
 Og hvide Taager spille
 Paa Engen rundt ved Aftentid.

Hvor roligt Jorden hviler
 Bag Mattens Slør og smiler
 Saa mild og sommervarm;
 Den ligner stillen Kammer,
 Hvore al Dagens Jammer
 Forglemmes skal i Søvnens Arm.

Betragter Maanens Bue,
 Den er kun halv at skue,
 Og er dog heel og rund;
 Saa er vel flere Sager,
 Som nu vort Hjerte vrager,
 Fordi vi halvt dem skue kun.

Vi stolte Adams Slægter
 Kun saare lidet mægter,
 Og meget veed vi ej.
 Vi efter Skygger jage,
 Og mangen Konst opdage —
 Og komme længre fra vor Vej.

Gud Fader i det Høje,
 Lær mig at skjelne nøje

Det Gande fra sit Ekin!
 Og mens jeg er i Live,
 Lad lig et Varn mig blive!
 Skjenk mig et fromt ensfoldigt Sind!

Og brister saa mit Hjerte,
 Skjenk uden Sorg og Smerte
 Den sidste Hvile mig!
 Og naar Du har den skjenket,
 Lad Sjælen uforkrænket
 Opstige fra sin Grav til Dig.

Saa kold er Nattens Bove;
 Nu vil jeg rolig sove,
 Giv mig, o Gud, din Fred!
 See naadig til min Slummer,
 Og trøst mig i min Kummer,
 Og trøst min syge Nabo med!

6. A t t e n b ø n .

Dagen nu sin Afsked tager,
 Natten ham af Landet jager;
 Jeg vil knæle, Jesu sød,
 Og mit Suk op til Dig sende,
 At Du til mig vilde vende
 Fred og Sundhed, Liv og Brød!

Giv din Kirke Ro og Glæde!
 Lad i Kongens Sal og Sæde
 Ingen Modgangs Skygge staae!
 Lad ethvert bedrøvet Hjerter
 Og hver Christen i sin Smerte
 Lys og Lindring fra Dig faae!

Lad mig og, O, Jesu! hvile
 Fri for Synds og Dødens Pile,
 Tag mig i din' Arme fat!
 Saa vil jeg i Morgen sjunge
 Denne Lovsang med min Tunge:
 Jesus var min Sol i Nat!

7. Aftenbøn.

See ned i Naade, Himlens Fader!
 Til denne lille Hyttes Tag;
 Endt atter er en Levedag,
 Din skønne Sol vor Jord forlader.
 Dog ej, som Dagen bort sig fjærner,
 Har Haabet end min Sjæl forladt;
 Jeg veed, at gjennem Tidens Nat
 Medblinkte Evigheds Stjærner.

Hvo staaer vel reen for Herrens Throne?
 Hvo synker ej til Naadens God!
 Dog, ærlig Anger, kraftig Bød
 Kan Alkretsfærdighed forsone.

Brag vilde Storm paa Tidens Volge,
 Bor skarpe Torn paa Livets Vej!
 Barmhjertigheden slumrer ei,
 Den vaager, rolig kan jeg sove.

8. Aftenbøn.

Mel. Naglet til et Kors paa Torden.

Solen daler, Lyset svinder,
 Natten kommer, Sønnen minder,
 Hvilens Time stunder til.
 Saa skal og mit Liv hensesvinde,
 Saa engang mig Døden minde,
 Naar min Gud, min Fader, vil.

Gode Gud! O, hør mig Svage;
 Du velsigne mine Dage,
 Sign og mine Nætters Ro!
 Og naar her mit Liv er omme
 Og min Afskedsstund skal komme,
 O, saa sign mit Haab, min Tro!

Tryk skal jeg i dine Arme
 Glemme Verdens Evig og Harmes,
 Drive bort al Daarskabs Id.
 Sønnen skal mig Lise give;
 Og min sidste Søn skal blive
 Fremfor alle sød og blid.

9. Aftenbøn.

Hevor, o Gud! i Nat min Fader og min Moder,
 Vort Land, vor By, vort Huus, min Søster og min Broder;
 Lad Sønnen lukke hvert et Øie, som vil græde,
 At det maa styrket see den næste Dag med Glæde.

10. Bøn for Konge og Land.

Vor Konge signe Du, O, Gud!
 Hans sande Held Du fremme;
 Lad dine vise Faderbud
 Hans Id og Daad bestemme!
 Den Tanke svæve for hans Sjæl,
 At Du, som bod ham stifte Held,
 Vil og hans Idræt domme!

Lad Mænd omkring hans Throne staae,
 Som uden Evig ham tjene;
 Giv, de af ganske Sjæl sig maae
 Til Landets Gavn forene!
 Lad dem ej glemme Pligt og Ed,
 Men fremme Sandhed, Ret og Fred,
 I Borgen og i Hytten!

Os, Landets Folk, O, Herre! giv,
 Alt villig hver adlyder;
 Alt hver opoffrer Guds og Liv,
 Naar Landets Tarv det byder.
 Velsign os, Gud! af Land og Vand,
 Alt uden Nag vi yde kan
 Hvad fælleds Tarv udkræver!

Velsign os, Fader! en og hver,
 Hver i sin Stand og Orden,
 Fra ham, som Kongesmykket bær,
 Til ham, som vogter Sjorden!
 Velsign vort Land med Ro og Fred,
 Styrk os til Flid og Nøjsomhed,
 Velsign os Gud vor Fader!

11. Bøn i Juleen.

Sode Jesu, Davids Rod,
 Kæmpestærk og barnegod!
 Hovding stor i Englehim,
 Barnefødt i Bethlehem!
 Du, som giver Nyaar bedst,
 Kom herind og vær vor Gæst,
 Gjør en liflig Julefest!

12. Takkebøn til Jesus.

Tak for al din Fødsels Glæde,
 Tak for dit det Guddomsord,
 Tak for Daabens hellig Væde,
 Tak for Naaden paa dit Vord,
 Tak for Dødens bitter Bæe,
 Tak for din Opstandelse,
 Tak for Himlen, Du har inde,
 Der skal jeg Dig see og finde!

13. Takkebøn.

Vi takke Dig, vor Fader, Gud!
 Alt Godt gaaer fra din Himmel ud;
 Din Godhed naaer fra Slægt til Slægt,
 Vi stole paa din Varetægt.
 Giv, at vi elske, lyde Dig,
 Og prise Dig evindeligt!

14. B o r d b o n .

Vor Dift og Dug er alt bered;
 O, Gud! for din Barmhertighed
 Velsigne disse Gaver saa,
 At vi kan Legemsstyrke faae!
 Du møtte hver, som hungrig er,
 Og Suk for Brød til Himlen bær;
 Giv Fred og Frugtbarhed om Land,
 Velsigne Jorden, Luft og Vand;
 Bespiis vor Sjæl med Livsens Brød,
 Som Jesus tjente med sin Død;
 Og lær os med en ydmyg Aand
 At tage alting af din Haand.

